ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CLAUDE ORVAL

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Ψηλόσωμη, εὐκίνητη, μὲ κινήσεις ποὺ ἔδειχναν ρώμη σπάνια γιὰ γυναίκα, ἡ Λουκιανή, πλησίασε πρὸς τὸ ὡραῖο καὶ μεγαλοπρεπὲς αὐτοκίνητο ποὺ τὴν περίμενε σταματημένο κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο. Μόλις τὴν εἶδε ὁ Κλαύδιος Νταρνέϊγ, πήδησε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, τὴν πλησίασε καὶ κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, πῆρε τὸ λεπτὸ της χεράκι ποὺ τοῦ ἅπλωσε μὲ καλωσύνη.

— Ἀγαπητὴ μου Λουκιανή, δὲν ξέρω πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω γιατὶ ἤρθες, τῆς εἶπε. Εἰλικρινῶς δὲν τολμοῦσα νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ ἐρχόσουν.

— Καὶ γιατὶ ; τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ἐκείνη. Γιατὶ νὰ μὴν ἔρθω ; Πῆρα τὸ γράμμα σου χτὲς τὸ βράδυ καὶ χωρὶς νὰ διστάσω καθόλου, ἀποφάσισα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, νἄρθω στὸ ραντεβοῦ.

— Εὐχαριστῶ ! Σ' εὐχαριστῶ πολύ ! Δυστυχῶς ἡ συνάντησίς μας αὐτὴ θὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία. Δὲν θὰ σὲ ξαναίδω πειὰ ποτέ.

— Ὄχι, δά. Μὴν τὸ λὲς αὐτό.

— Ὤ, βέβαια, ξέρω, εἶπ' ἐκεῖνος μὲ παράπονο. Ξέρω πὼς θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ σὲ βλέπω ἀπὸ μακρυά, σὲ καμμιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι, σὲ καμμιὰ ἀκρογιαλιὰ ἀριστοκρατικῆς λουτροπόλεως, ἢ στὸ πεζὰζ τῶν ἱπποδρομιῶν... Μὰ τὴν ἀλήθεια ὡραία παρηγοριά !

— Ἀγαπητὲ μου Κλαύδιε, ἔσο λογικός. Σὲ παρακαλῶ μὴν ξαναγυρίζῃς πάλι σ' ὅ,τι πέρασε, σ' ὅ,τι τελείωσε πειὰ ὁριστικῶς, ὅπως ξέρεις...

— Ναί, τὸ ξέρω. Καὶ θαυμάζω τὴν ἡρεμία μὲ τὴν ὁποία τὸ λὲς αὐτό. Θαυμάζω τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς σου. Ὤ, ὡρισμένος ἔχεις μεγάλη δύναμι θελήσεως, ὑπερβολικὰ μεγάλη ! Μεγαλείτερη ἀπ' ὅ,τι πρέπει. Ἂς εἶνε ! Δὲν πειράζει Ἀνέβα στὸ αὐτοκίνητο.

— Ποῦ θὰ μὲ πᾶς ;

— Οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω καλὰ-καλά. Πᾶμε στὴν τύχη, ὅπου μᾶς βγάλει ὁ δρόμος...

— Πρὸ πάντων νὰ μὴ πᾶμε παραπολὺ μακρυά. Σοῦ παραχωρῶ δύο ὧρες, οὔτε ἕνα λεπτὸ περισσότερο. Στὶς ἕξη πρέπει νἄχω γυρίσει.

— Σύμφωνοι.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε...

— Τὸ αὐτοκίνητο σου εἶνε πραγματικὰ ὑπέροχο, Κλαύδιε, τοῦ εἶπε ἐκείνη.

— Ναί. Τὸ κακὸ εἶνε ὅμως πὼς μόνο σήμερα εἶνε δικό μου. Ἀπὸ αὔριο θὰ πέση κι' αὐτὸ σὲ ἄλλα χέρια ὅπως κι' ἐσύ.

— Γιατί ;

— Τὸ πούλησα ! Εἶνε τὸ τελευταῖο ὑπόλειμμα τῶν περασμένων μεγαλείων μου καὶ πρέπει νὰ λείψῃ κι' αὐτὸ ὅπως κ' ἐκεῖνα γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ πληρώσω τὰ χρέη μου.

— Φτωχὲ μου Κλαύδιε !

— Φτωχός ! Αὐτὴ εἶνε ἡ λέξις. Καὶ ὅμως θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι πάντοτε πλούσιος ἂν ἐξακολουθοῦσες νὰ μ' ἀγαπᾶς. Ἀλλὰ σὺ μ' ἄφισες. Μ' ἄφισες χωρὶς τὸν παραμικρότερο δισταγμό, χωρὶς λύπη, χωρὶς νὰ χύσης ἕνα δάκρυ... Μὲ πετᾶς μακρυά, ὅπως πετᾶνε ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἔγινε πειὰ ἄχρηστο. Μ' ἐγκαταλείπεις, γιατὶ κατεστράφην οἰκονομικῶς !...

— Κλαύδιε, σὲ παρακαλῶ !... Μὴ μὲ κάνης νὰ μετανοῶ γιατὶ ἦρθα στὸ ραντεβοῦ σου.

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ αἰσθάνομαι ἕναν ἄγριο κι' ἀκατανίκητον πόθο νὰ σ' ἀκούσω νὰ ἐπαναλάβῃς τὰ βάναυσα καὶ σκληρὰ ἐκεῖνα λόγια ποὺ μοῦ πέταξες πρὸ ἡμερῶν, ὅταν σοῦ ἀνεκοίνωσα τὴν οἰκονομικὴ καταστροφή μου. Ὤ !... Πρὶν μοῦ πετάξῃς τὰ σκληρὰ ἐκεῖνα λόγια δὲν εἶχα χάσει τὸ θάρος μου, παρ' ὅλο τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς μου. Ἐσκόπευα ν' ἀγωνισθῶ γιὰ ν' ἀνορθωθῶ, νὰ ἐργασθῶ μὲ τὴν δύναμι ποὺ θὰ μοῦ ἔδινε ἡ ἀγάπη σου. Θὰ περνούσαμε γιὰ λίγον—ὦ πολὺ λίγον καιρὸ—μιὰ ζωὴ περιωρισμένη, ἀλλὰ θὰ σοῦ ξανάδινα τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν λάμψι, ἀκόμη μεγαλείτερη ἀπὸ πρίν. Ἤμουν τόσο βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη σου, ὥστε οὔτε στιγμὴ σκέφθηκα νὰ παραπονεθῶ γιατὶ εἶχα καταστραφῆ ἐξ αἰτίας σου, γιὰ τὸ χαπῆρι σου. Κι' ἐσύ !... Ὤ, ἐσύ, στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμὴ δὲν βρῆκες παρὰ μόνο σκληρὰ λόγια νὰ μοῦ πετάξῃς κατὰ πρόσωπο, μαζὺ μὲ τὴν ἐγκατάλειψί σου. Τὰ θυμᾶμαι ἀκόμη τὰ λόγια σου ἐκεῖνα, θὰ βουΐζουν πάντοτε στ' αὐτιά μου...— «Ἀγαπητὲ μου, μοῦ εἶπες, ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ λὲς εἶνε καλὰ καὶ ἅγια, ἀλλὰ εἶνε ἔξω ἀπ' τὴ συμφωνία ποὺ κάναμε ὅταν συνδεθήκαμε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι πλασμένη γιὰ νὰ ζῶ μὲ στερήσεις καὶ ἀγῶνες. Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ διατηρήσῃς ;... Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα. Ξαναπέρνω πίσω τὴν ἐλευθερία μου». Νἄξερες τὶ κακὸ μοῦ ἔκανες μὲ τὰ λόγια σου ἐκεῖνα, Λουκιανή. Ξαναπὲς τα ὅμως πάλι, σὲ παρακαλῶ. Θέλω νὰ τὰ ξανακούσω.

— Σῶπα, Κλαύδιε... Γιατὶ βασανίζεις ἔτσι τὸν ἑαυτό σου ;

— Ὥστε δὲν ἔχεις λοιπὸν τὴ δύναμι νὰ τὰ ἐπαναλάβῃς ἄλλη μιὰ φορά ;

— Σῶπα, σὲ παρακαλῶ, γιατὶ θὰ θυμώσω καὶ θὰ φύγω.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Κλαύδιος σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο, κατέβηκε καὶ δίνοντας τὸ χέρι στὴ συνοδό του γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ κατέβῃ, τῆς εἶπε :

— Ἔλα, Λουκιανή, νὰ ξεκουρασθοῦμε λίγη ὥρα σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο, κοντὰ στὸ μικρὸ δασάκι.

— Ἀ ! Ὄχι, ὄχι, ἐδῶ.

— Τὸ θυμᾶσαι αὐτὸ τὸ μέρος.

— Γιατὶ μ' ἔφερες ἐδῶ ;

— Κάθησε Λουκιανή. Θέλω νὰ ξαναζήσω ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ σὲ πρωτοεῖδα, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, καθισμένην ἐκεῖ πέρα, κάτω ἀπ' τὸ φύλλωμα ἐκείνου τοῦ δέντρου. Θυμᾶσαι ; Ἐδῶ πρωτογνωριστήκαμε... Ἐδῶ πρωταγαπηθήκαμε... Μὲ ρωτᾶς γιατὶ σ' ἔφερα ἐδῶ ; Γιὰ νὰ σὲ παρακαλέσω μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σ' ἀφίσῃ ἀσυγκίνητη, νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ λυπηθῆς. Ἄκουσε ἀγαπημένη μου... Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ κατορθώσω νὰ βγῶ ἀπ' τὸ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο, ἀρκεῖ νἄχω τὴν ἀγάπη σου. Μὴ μ' ἐγκαταλείπῃς Λουκιανή ! Σὲ ἱκετεύω !

— Μὴν ἐπιμένης, Κλαύδιε. Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάκλητη.

— Λουκιανή, λυπήσου με !

— Ἀρκετά. Ὅ,τι εἴχαμε νὰ ποῦμε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸ εἴπαμε. Πᾶμε νὰ φύγουμε.

Ἀμίλητος πειὰ ὁ Κλαύδιος Νταρνέϊγ ξανακάθησε πάλι στὸ βολὰν τοῦ αὐτοκινήτου. Μιὰ ἔκφρασις ἀπείρου λύπης ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Ἔβαλε μπρὸς καὶ ξεκίνησε...

— Θὰ γυρίσουμε πίσω, Κλαύδιε ; τὸν ρώτησε ἡ Λουκιανή.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἀπαντοῦσε. Φαινότανε βυθισμένος σὲ μαῦρες σκέψεις. Καὶ μεγάλωνε ὁλόενα καὶ περισσότερο τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του.

— Κλαύδιε, πρόσεχε ! τοῦ φώναξε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Λουκιανή. Πρόσεχε λοιπὸν, Κλαύδιε ! Πηγαίνεις πολὺ γρήγορα καὶ ὁ δρόμος εἶνε ἐπικίνδυνος. Βλέπεις ὅτι ὀλίγα μέτρα δεξιά μας εἶνε χαράδες, χαρεμοί... Ἔλα, λοιπόν, ἐλάττωσε τὴν ταχύτητά σου... Κλαύδιε, τρελλάθηκες ; Θὰ μᾶς σκοτώσῃς ! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐλάττωσε τὴν ταχύτητά σου !...

Ἐκεῖνος ἀμίλητος πάντοτε, μὲ μιὰ ἔκφρασι σκληρότητος στὸ πρόσωπό του, αὔξησε μέχρις ὀλίγου τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του. Πετοῦσαν, δὲν ἔτρεχαν πειά !... Ὄρθια μέσ' στὸ αὐτοκίνητο, τοῦ ὁποίου κάθε δόνησις τὴν πετοῦσε πάλι πρὸς τὰ πίσω, ἡ Λουκιανὴ οὔρλιαζε ἱκετεύοντας τὸν Κλαύδιο :

— Λυπήσου με, Κλαύδιε ! Σταμάτησε !... Κλαύδιε, σὲ ἱκετεύω !... Θυμήσου τὴν ἀγάπη μας !... Λυπήσου με !... Δὲν θέλω νὰ πεθάνω !.. Σταμάτησε, Κλαύδιε καὶ δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω !... Θὰ μείνω κοντά σου σ' ὅλη μου τὴ ζωή !... Θᾶμαι σκλάβα σου, Κλαύδιε !... Λυπήσου με !...

Ἐκεῖνος σταμάτησε ἀπότομα τὸ αὐτοκίνητο, ποὔτριξε κι' ἐδονήθη ὁλόκληρο καὶ μὲ μιὰ περιφρονητικὴ χειρονομία τῆς εἶπε !

— Πήγαινε ἀπὸ δῶ ! Φῦγε ! Ξεκουμπίσου ! Σοῦ χαρίζω τὴ ζωή...

Κατακίτρινη, τρέμοντας ὁλόκληρη ἡ Λουκιανή, κατέβηκε καὶ στάθηκε κυττάζοντας τὸν Κλαύδιο, μὲ μάτια γουρλωμένα καὶ μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπεριγράπτου τρόμου.

— Ξεκουμπίσου, εἶπα ! τῆς φώναξ' ἐκεῖνος.

Ἀμίλητη ἐκείνη, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ βῆμα κλονιζόμενο, ἐνῶ ὁ Κλαύδιος ἀκίνητος σὰν μάρμαρο, τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα, ὥσπου χάθηκε στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου...

Τότε ἔννοιωσε νὰ δεκαπλασιάζεται ὁ πόνος του. Ἡ δοκιμασία ἐκείνη εἶχεν ἐξευτελίσει στά μάτια του τὴν γυναίκα ποὺ λάτρευε... Νόμιζε πὼς ἔβλεπε ἀκόμη τὴν Λουκιανὴ μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπ' τὸν τρόμο, ἄσχημο, ἀπαίσιο, μὲ τὴν ὑπερηφάνειά της κουρελιασμένη. Τώρα πειὰ ἡ ἀνάμνησή της τοῦ ἔφερνε ἀηδία.

Ξαναπῆρε τὸ βολὰν στὰ χέρια του κι' ἔβαλε μπρὸς τὸ αὐτοκίνητο ὁλοταχῶς, μὲ ταχύτητα πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ πρίν. Χίλιες φορὲς τὸν ἀγγιξε ἡ παγερὴ πνοὴ τοῦ θανάτου. Ἀναπόλησε πάλι τὴν παραμορφωμένη ἀπὸ τρόμο φυσιογνωμία τῆς Λουκιανῆς κ' ἕνα χαμόγελο ἀπέραντης πίκρας ζωγραφίσθηκε στὰ χεῖλη του.

— Ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ δὲν ἀξίζει νὰ ζῇ κανείς ! ψιθύρισε.

Καὶ τράβηξε τὰ χέρια του ἀπ' τὸ βολάν. Δὲν τὸν ἔμελλε πειά. Ἂς πέθαινε. Ἂς γίνοταν κομμάτια. Δὲν τὴν ἤθελε τὴ ζωή. Ὅλα γι' αὐτὸν εἶχαν τελειώσει...

Τὸ αὐτοκίνητο ὥρμησε ἐμπρὸς, σὰν ἀφηνιασμένο, τραντάζοντας τρομερά, ἔγειρε δεξιὰ καὶ χτύπησε μ' ἕνα τρομακτικὸ κρότο στὸ τοίχωμα ποὺ χώριζε τὸ δρόμο ἀπ' τὴ χαράδρα, τὸ γκρέμισε καὶ κατρακύλησε μαζύ του στὸ χάος τῆς ἀβύσσου !...

Claude Orval